

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 21 maart 2017 met nummer RvVb/A/1617/0692
in de zaak met rolnummer 1415/0188/SA/4/0154

Verzoekende partijen	1. de heer Guido VAN DEN HAUWE 2. mevrouw Yolande MAGHERMAN vertegenwoordigd door advocaat Jürgen DE STAERCKE met woonplaatskeuze op het kantoor te 9550 Hillegem, Dries 77
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN vertegenwoordigd door mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN
Tussenkomenende partij	de heer Wouter D'HONDT vertegenwoordigd door advocaat Wannes THYSSEN met woonplaatskeuze op het kantoor te 9000 Gent, Kasteellaan 141

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 26 november 2014 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 2 oktober 2014.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de tussenkomenende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herzele van 2 augustus 2012 ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de tussenkomenende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het bouwen van een passiefwoning, met uitsluiting van de aanleg van een kleinschalige windturbine op een perceel gelegen te 9550 Herzele, Gentweg 9A, met als kadastrale omschrijving afdeling 8, sectie D, nummer 0014.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkomenende partij verzoekt met een aangetekende brief van 9 februari 2015 om in de procedure tot schorsing en vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de vierde kamer laat de tussenkomenende partij met een beschikking van 26 maart 2015 toe in de debatten.

De Raad verwerpt met een arrest van 26 mei 2015 met nummer S/2015/0062 de vordering tot schorsing.

De verzoekende partijen dienen een verzoek tot voortzetting in.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partijen dienen een wederantwoordnota in.

De dienstdoende kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 21 februari 2017.

Advocaat Laurens STORMS *loco* advocaat Jürgen DE STAERCKE voert het woord voor de verzoekende partijen.

Mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN voert het woord voor de verwerende partij.

Advocaat Wannes THYSEN voert het woord voor de tussenkomende partij.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

De tussenkomende partij dient op 24 april 2012 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herzele een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “*het oprichten van een passiefwoning*” op een perceel gelegen te 9550 Herzele, Gentweg 9A, met als kadastrale omschrijving afdeling 8, sectie D, nummer 0014.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem’, vastgesteld met koninklijk besluit van 30 mei 1978 in woongebied met landelijk karakter.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 5 juni 2012 tot en met 4 juli 2012, worden twee bezwaarschriften ingediend.

Het college van burgemeester en schepenen weigert op 2 augustus 2012 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij. Het college beslist:

“ ...

Overwegende dat het perceel gelegen is langs de bestaande gewestweg N42, achter de bestaande bebouwing;

Dat de wegbeheerder geen advies over de aanvraag uitbracht omdat het een woning achter de bestaande woningen betreft met geen rechtstreekse toegang tot aan de gewestweg;

Dat het perceel enkel bereikbaar is via een geasfalteerde toegangsweg en deze weg bestaat uit een openbare voetweg nr. 128 met een breedte van 1,0 meter (geleverd door tegenoverliggende eigenaars) die over de ganse lengte van het perceel Gentweg 9 te 9550 Herzele verbreed werd tot ongeveer 3,0 meter;

Dat deze verbreding bij burgerlijke akte werd vastgelegd en het gebruik ervan werd verleend ten gunste van welbepaalde eigendommen;

Dat het bouwperceel niet behoort tot die eigendommen die van de verbreding gebruik kunnen maken; dat het derhalve wenselijk is dat eerst het aspect van de bereikbaarheid van de bouwplaats uit te klaren
...;

Tegen deze beslissing tekenen de tussenkomen partij op 11 september 2012 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 27 november 2012 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 6 november 2012 verklaart de verwerende partij het beroep op 6 december 2012 gegrond en weigert een stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij beslist:

“...
De weg waarlangs gebouwd moet worden moet, gelet op de plaatselijke toestand voldoende zijn uitgerust.
Dit is hier niet het geval : Langs deze voetweg blijkt geen elektriciteit te liggen, zodat deze weg, ook als is hij op duurzame wijze verhard op een grotere breedte, niet als voldoende uitgeruste weg kan beschouwd worden.
Het gegeven dat het hier om een passiefhuis zou gaan volstaat niet om aan de in de vcro opgenomen definitie van een voldoende uitgeruste weg te kunnen ontsnappen, in de vcro is immers geen dergelijke afwijking voorzien, en ook een passiefwoning heeft elektriciteit nodig.
Dit vormt een legaliteitsbelemmering voor het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning.
...”

2.

Bij arrest van 25 maart 2014 met nummer A/2014/0223 wordt deze beslissing van 6 december 2012 vernietigd op grond van de volgende overwegingen:

“...
Uit artikel 4.7.23, § 1 VCRO volgt dat de verwerende partij het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar bij haar beoordeling over de aanvraag moet betrekken. Aan de hoorplicht voorgeschreven in dezelfde bepaling is niet voldaan indien degene die verzoekt om gehoord te worden niet kan beschikken over het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.
...”

3.

Na het vermeld arrest wordt het dossier hernomen met een nieuw verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, die in zijn verslag van 16 mei 2014 zijn eerder advies herneemt en adviseert om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 3 juni 2014 beslist de verwerende partij op 2 oktober 2014 om het beroep gedeeltelijk in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen voor het bouwen van een passiefwoning met uitsluiting van de kleinschalige windturbine. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“...
1.4 Beschrijving van de omgeving, de bouwplaats en het project

Het goed situeert zich in de deelgemeente Sint-Lievens-Esse ten oosten van de gewestweg N42. Het bouwperceel ligt achter een bestaande bebouwing die langs deze gewestweg voorkomt. Het perceel is ongeveer 50 m diep en 30 m breed is en helt lichtjes af in oostelijke richting. Momenteel is het perceel in gebruik als weide. De omliggende omgeving wordt gekenmerkt door verscheidene korte woonlinten met zowel residentiële eengezinswoningen als landbouwbedrijven.

De bouwplaats zelf is enkel bereikbaar via een geasfalteerde toegangsweg, namelijk de openbare voetweg nr. 128 met een breedte van 1 m, die over de ganse diepte van het perceel Gentweg 9 verbreed werd tot ongeveer 3 m. Deze verbreding werd bij burgerlijke akte vastgelegd en het gebruik ervan werd verleend ten gunste van welbepaalde eigendommen. Het betreffende bouwperceel behoort volgens de akte niet tot de eigendommen die van de verbreding gebruik kunnen maken.

De aanvraag beoogt het oprichten van een vrijstaande kleinschalige passiefwoning. De woning bestaat uit 1 bouwlaag afgedekt met een plat dak, en heeft een voorgevelbreedte van 9 m die verbreedt tot 11 m aan de achtergevel. De diepte van de woning bedraagt 15 m. De woning heeft een volume van 480 m³ en wordt gedeeltelijk ingewerkt in het bestaande reliëf van het terrein. Ten opzichte van het voorliggende perceel wordt een afstand gevrijwaard van 10 m. De bouwvrije strook links bedraagt 7 m en rechts ongeveer 12 m.

De woning wordt uitgevoerd in hout, het platte dak wordt aangelegd als groendak. De hoogte van dit dak bedraagt maximum 3,2 m. De woning wordt gedeeltelijk ingewerkt in het natuurlijk reliëf, langs de noord en oostzijde zijn hiervoor ingravingen voorzien. De woning zal volgens de aanvrager lager blijven dan de top van de aanwezige haag langs voetweg nr. 128.

Er wordt voorzien in eigen energiebehoefte. In de stedenbouwkundige aanvraag wordt gewag gemaakt van de aanleg van een kleinschalige windturbine met een hoogte van 10 m, doch de technische kenmerken van deze windmolen (hoogte, type, geluidsimpact, ...) worden niet vermeld in de stedenbouwkundige aanvraag.

2. Motivering

...

2.2 De juridische aspecten

De vergunningverlenende overheid dient de aanvraag te toetsen aan de gebruikelijke inzichten en noden betreffende een goede aanleg der plaats, gebaseerd op de eerder geciteerde voorschriften van het van kracht zijnde gewestplan als meest recente en gedetailleerde plan.

Deze aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning, voor het bouwen van een passiefwoning, is principieel in overeenstemming met de voorschriften van het geldend gewestplan, zoals hoger omschreven.

Het knelpunt bij onderhavig dossier ligt bij de vraag of de bouwplaats gelegen is aan een voldoende uitgeruste weg.

...

In voorliggende aanvraag wordt toegang genomen tot het perceel via de openbare voetweg nr. 128 met een breedte van 1 m die over de ganse lengte van het perceel met nummer 9M (Gentweg 9) verbreed en geasfalteerd werd tot ongeveer 3m. Deze verbreding werd bij burgerlijke akte vastgelegd en het gebruik ervan werd verleend ten

gunste van welbepaalde eigendommen. Het betreffende bouwperceel behoort volgens de akte niet tot die eigendommen die van de verbreding gebruik kunnen maken. Deze voetweg sluit niet aan op de voldoende uitgeruste weg N42.

Beroepsindieners betwisten dat de losweg beperkt zou zijn tot enkele specifiek omschreven achterliggende weiden. Ze stellen dat ook hun perceel reeds jarenlang bereikt wordt door de losweg en dat het niet zullen nalaten dit recht van uitweg te vorderen bij de bevoegde vrederechter.

De betwisting omtrent het recht van overgang betreft een burgerrechtelijk aspect dat onder de uitsluitende bevoegdheid van de burgerlijke rechter valt, en dus niet onder de bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid. Vergunningen hebben een zakelijk karakter. Zij worden verleend onder voorbehoud van de op het onroerend goed betrokken burgerlijke rechten (artikel 4.2.22, § 1 van de codex).

Stedenbouwkundig wordt ervan uitgegaan dat de woning kan bereikt worden via de bestaande geasfalteerde en verbrede voetweg.

Appellant verklaarde tijdens de hoorzitting dat de vrederechter een bovengronds recht van uitweg toekent van 3 m breed, wat volstaat voor hetgeen hier beoogd wordt. Bijgevolg kan geoordeeld worden dat het terrein op voldoende wijze ontsloten wordt naar de voorliggende gewestweg.

Het schepencollege verwijst naar de ontwikkelde visie op vlak van de ruimtelijke ordening voor dit woongebied, die erin zou bestaan dat deze gronden in tweede bouwzone zullen worden opgenomen in een zgn. 'compensatiespaarpot', wat aangeeft dat het bebouwen van deze achterliggende zone niet aangewezen is.

Appellant wordt bijgetreden waar deze stelt dat de ruimtelijke structuurplannen geen beoordelingsgrond vormen voor vergunningsaanvragen.

Percelen gelegen in woongebied met landelijk karakter kunnen beschouwd worden niet alleen in functie van de voorliggende weg, waarlangs het landelijk woongebied is voorzien, maar evenzeer in functie van de weg, die hierop uitmondt.

Deze bebouwingmogelijkheid bestaat echter maar voor zover het betrokken perceel en de voorgestelde bebouwing beantwoordt aan de stedenbouwkundige criteria die normaliter gehanteerd worden in de betrokken zone. Dit betekent dat het perceel voldoende groot moet zijn, en een inplanting moet mogelijk laten die stedenbouwkundige verantwoord is, zoals voldoende diepte, voldoende achteruitbouw en bouwvrije zijdelingse stroken. De bebouwingsdichtheid moet in overeenstemming zijn met het karakter van de omgeving. Op dit punt zijn aangaande deze aanvraag geen opmerkingen te formuleren : het perceel is voldoende ruim om het ontwerp op kwalitatieve wijze te kunnen opnemen.

In de stedenbouwkundige aanvraag wordt gewag gemaakt van de aanleg van een kleinschalige windturbine. Hieromtrent ontbreken echter verdere gegevens, zoals bvb de technische kenmerken van de windmolen (hoogte, type, geluidsimpact, ...). Bijgevolg kan omtrent deze molen geen uitspraak gedaan worden. Deze dient uit de vergunning gesloten. Hiervoor dient een nieuwe, volledige aanvraag ingediend te worden.

2.3 De goede ruimtelijke ordening

Voor het betrokken terrein gelden geen specifieke stedenbouwkundige voorschriften, opgelegd door een bijzonder plan van aanleg of een verkaveling, zodat bij de beoordeling van onderhavig beroep naar de inpasbaarheid en verenigbaarheid met het woongebied geen concrete normen of verplichtingen kunnen worden gehanteerd. Bijgevolg zijn de

specifieke kenmerken en karakteristieken van de omgeving van het betrokken terrein doorslaggevend.

Voorliggende aanvraag beoogt het oprichten van een kleinschalige vrijstaande woning met een volume van 480 m³ en bestaande uit 1 bouwlaag. Aanvragers wensen een ecologische en energiezuinige woning op te richten.

Het oprichten van een eengezinswoning is op de gegeven locatie en volgens gewestplanbestemming volledig inpasbaar. Het in woongebied met landelijk karakter gelegen perceelsdeel is voldoende groot om het voorgestelde woonprogramma op te nemen. De woning kent een sobere en heldere vormgeving en bouwvolume. De nieuwe woning is dusdanig ontworpen dat de deze als het ware opgenomen wordt in het landschap, waardoor de hinder naar de belendende percelen tot een minimum wordt beperkt. De woning wordt gedeeltelijk ingewerkt in het bestaande reliëf van het terrein, zodat de mogelijke visuele hinder voor de aanpalenden zal beperkt blijven. Rond de te bouwen woning blijven voldoende ruimte bouwvrije stroken gevrijwaard. De uitvoering van het platte dak als groendak zal de integratie in het landschap bevorderen, de hoogte van dit dak blijkt vrij beperkt, en zou volgens de aanvrager lager liggen dan de top van de aanwezige haag langs voetweg nr. 128. De woning richt zich op de achter- en naastliggende tuinzone. De gevel die gericht is naar de voorliggende woning is volledig gesloten zodat de impact op de privacy van deze aanpalende woning beperkt blijft.

Een dergelijke invulling van dit restant woongebied met landelijk karakter resulteert in een zuinig ruimtegebruik, een verdichting die de huidige wettelijke voorraad aan woongebied (in de ruime zin) verder benut.

Er dient besloten dat vanuit stedenbouwkundig oogpunt er geen bezwaar is tegen de gevraagde woning.

...

Dit is de bestreden beslissing.

Ook de Leidend Ambtenaar van het departement Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed vordert met een aangetekende brief van 25 november 2014 de vernietiging van de bestreden beslissing. Dit beroep heeft als rolnummer 1415/0191/A/4/0186.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A Vijfde middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen voeren in een vijfde middel de schending aan van artikel 4.8.2 VCRO en van het legaliteitsbeginsel vervat in artikel 105 GW. Zij geven aan dat in het arrest A/2014/0223 van 25 maart 2014 aan de verwerende partij een termijn van drie maanden werd gegeven voor het nemen van een nieuwe beslissing. Evenwel werd deze beslissing laattijdig genomen op 2 oktober 2014. Volgens de verzoekende partijen is de verwerende partij haar bevoegdheid verloren om nog een beslissing over de aanvraag te nemen.

2.

De verwerende partij stelt in haar antwoordnota dat de termijn, opgelegd door de Raad op grond van artikel 4.8.3 VCRO, een ordetermijn betreft.

3.

Ten gevolge van het inmiddels uitgesproken arrest door de Raad van State met nr. 230.559 van 17 maart 2015 heeft de tussenkommende partij een nota ingediend waarbij zij stelt dat de Raad van State ten onrechte tot het besluit komt dat een beslissingstermijn voor een deputatie, na een vernietigingsarrest van de Raad, te beschouwen is als een vervaltermijn. Zij wijst tevens op het feit dat het arrest van de Raad van State geen werking *erga omnes* heeft en dat onze Raad zich dus niet gebonden hoeft te achten door dit arrest in huidig dossier. Zij wenst ook volgende prejudiciële vraag te stellen:

“Schenden de artikelen 4.7.23. VCRO en artikel 4.8.3. VCRO, dit laatste artikel in de versie zoals die van toepassing was voor de wijziging bij decreet van 6 juli 2012 houdende wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, wat de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in de interpretatie dat de termijn die de Raad voor Vergunningsbetwistingen in voorkomend geval met toepassing van artikel 4.8.3. § 1, tweede lid bij een vernietiging oplegt aan het bestuur dat de vernietigde beslissing nam, geen vervaltermijn is, en dat het overschrijden van die termijn niet tot gevolg heeft dat het beroep wordt geacht te zijn verworpen, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat deze artikelen een onderscheid in het leven roepen tussen, vooreerst, die personen die zich in de situatie geplaatst zien dat de deputatie zich een eerste maal over een beroep dat tegen een hen verleende vergunning werd ingesteld moet uitspreken, en zij die zich in de situatie geplaatst zien dat de deputatie zich na een vernietigingsarrest een tweede maal over dit beroep moet uitspreken en vervolgens die personen die zich in de situatie geplaatst zien dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen een beslissing van de deputatie die zich een eerste maal over een beroep dat tegen een hen verleende vergunning werd ingesteld moet uitspreken heeft vernietigd zonder een termijn op te leggen om een nieuwe beslissing, en zij waarbij de Raad voor Vergunningsbetwistingen wel een dergelijk termijn heeft opgelegd, waarbij de eerste categorieën op grond van artikel 4.7.23. § 2 VCRO de zekerheid hebben dat het beroep binnen een vaste termijn wordt afgehandeld, bij gebreke waarvan het beroep wordt geacht te zijn verworpen en waarbij de tweede categorieën in de vooropgestelde interpretatie die zekerheid niet hebben ?”

4.

De verzoekende partijen hebben hier in een aanvullende nota als volgt op gereageerd. Zij stellen dat de toepassing van het arrest van de Raad van State leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing daar deze is genomen met miskenning van de door de Raad opgelegde vervaltermijn.

Zij stellen tevens dat de tussenkomen­de partij uitgaat van allerlei hypothesen wan­neer deze van mening is dat de verwerende partij na vernietiging van een stilzwijgende weigeringsbeslissing opnieuw een gelijk­luidende vergunningsbeslissing zou nemen.

Met betrekking tot de prejudiciële vraag nemen de verzoekende partijen volgend standpunt in. Vooreerst stellen zij dat de vraag een louter dilatoir karakter heeft, hierbij verwijzend naar een hangende procedure voor de Rechtbank van Eerste Aanleg. Verder stellen zij dat, in zoverre de prejudiciële vraag gestoeld is op artikel 4.8.3 VCRO dat gold voor de wijziging van het decreet van 6 juli 2012, dit artikel geen toepassing vindt in huidig geschil. Daarnaast geven de verzoekende partijen nog aan dat een rechtsonderhorige die zich binnen een vergunningsprocedure in de fase na een vernietigingsarrest van deze Raad bevindt, zich objectief beschouwd niet in dezelfde situatie bevindt als de rechtsonderhorige die zich bevindt in de administratieve beroepsprocedure. Wanneer de deputatie voor het eerst wordt gevat om uitspraak te doen over een vergunningsaanvraag, dient de deputatie op grond van de devolutieve werking van het administratief beroep de aanvraag immers in haar volledigheid te beoordelen, terwijl na een vernietigingsarrest de betwistingen zich concentreren op de door deze Raad weerhouden onrechtmatigheid. De verzoekende partijen stellen nog dat ingevolge het gelijkheidsbeginsel enkel gelijke gevallen een gelijke behandeling kunnen verwachten, hetgeen bij de beide door tussenkomen­de partij vergeleken categorieën rechtsonderhorigen niet het geval is. Tot slot stellen de verzoekende partijen nog dat de tussenkomen­de partij uitgaat van een verkeerde lezing van artikel 4.8.3 VCRO. Deze bepaling bepaalt immers duidelijk dat deze Raad, wanneer hij een beslissing vernietigt, het bestuur dat de vernietigde beslissing nam, kan bevelen om een nieuwe beslissing te nemen binnen de termijn die de Raad bepaalt. Onder voormelde bepaling beschikt de Raad, volgens de verzoekende partijen, wel over een appreciatiemarge om de deputatie al dan niet te bevelen een nieuwe beslissing te nemen, maar niet over een appreciatiemarge om, indien de Raad effectief beveelt om een nieuwe beslissing te nemen, hieraan al dan niet een beslissingstermijn te koppelen. Indien de Raad het bevel gaf om een nieuwe beslissing te nemen, was de Raad er sowieso toe gehouden om hieraan een beslissingstermijn te koppelen.

5.

De tussenkomen­de partij stelt in haar schriftelijke uiteenzetting dat een strikte toepassing van het arrest van de Raad van State ertoe leidt dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd, als gevolg van bevoegdheidsoverschrijding. De stilzwijgende weigering die hierdoor ontstaat kan wel worden aangevochten, aangezien deze beslissing onwettig is. Dit impliceert volgens de tussenkomen­de partij dat de deputatie zich andermaal over het dossier dient te buigen, waarna opnieuw een beroepstermijn voor de Raad zal lopen en de huidige beroepsindieners, in de hypothese dat de deputatie haar standpunt handhaaft, opnieuw de Raad zullen vatten. De tussenkomen­de partij stelt dat dergelijke handelswijze proceseconomisch gezien niet verdedigbaar is. Voorts herhaalt de tussenkomen­de partij haar prejudiciële vraag die zij reeds in haar bijkomen­de nota heeft gesteld. Zij herhaalt tevens haar standpunt dat het arrest van de Raad van State geen werking *erga omnes* heeft en de Raad zich dus niet gebonden hoeft te achten door het besproken arrest.

6.

De verzoekende partijen herhalen in hun wederantwoordnota hun standpunt dat zij reeds hebben uiteengezet in hun aanvullen­de nota van 4 mei 2015.

Beoordeling door de Raad

1.

De vraag of de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen binnen de daarvoor bepaalde vervalltermijn, heeft betrekking op de temporele bevoegdheid van de verwerende partij om de bestreden beslissing te nemen en raakt de openbare orde.

De Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, heeft zich, als cassatierechter, in het arrest met nr. 230.559 van 17 maart 2015 uitgesproken over de principiële vraag of de termijn, die de Raad aan de vergunningverlenende overheid in een vernietigingsarrest oplegt om een nieuwe beslissing te nemen, al dan niet een vervalltermijn is.

In dat arrest oordeelt de Raad van State als cassatierechter dat een in een vernietigingsarrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, met toepassing van het toen geldend artikel 4.8.3, §1, tweede lid VCRO, opgelegde termijn om een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep, alleen kan afwijken van de duur van de in het toen geldend artikel 4.7.23, §2, eerste lid VCRO bepaalde vervalltermijn, maar niet van de aard ervan (nadien nog bevestigd bij arresten van 10 november 2016 met nummers 236.390 en 236.389).

2.

De vaststelling dat een vergunningverlenende overheid, na de vernietiging van een vergunningsbeslissing door de Raad, buiten de in het vernietigingsarrest, op basis van het toen geldend artikel 4.8.2 VCRO, opgelegde termijn, een nieuwe beslissing heeft genomen over het administratief beroep, moet derhalve tot de conclusie leiden dat deze vergunningverlenende overheid een vervalltermijn heeft overschreden om die beslissing te nemen, waardoor die nieuwe beslissing aangetast is door bevoegdheidsoverschrijding.

Het verstrijken van vermelde termijn, waardoor de bevoegdheid van de verwerende partij zonder meer is uitgeput, houdt van rechtswege het rechtsgevolg in dat de verwerende partij in het kader van het ingesteld administratief beroep geen uitdrukkelijke vergunningsbeslissing meer kon nemen maar dat zij integendeel overeenkomstig artikel 4.7.23, §3, eerste lid VCRO aan de verzoekende partijen, als de indieners van het beroep, een kennisgeving van de stilzwijgende beslissing diende te bezorgen.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad de verwerende partij niet kan bevelen om binnen een welbepaalde termijn een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de tussenkomende partij. Er ligt immers, overeenkomstig artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO, een beslissing voor, namelijk een stilzwijgende beslissing waarmee het administratief beroep van de belanghebbende wordt geacht te zijn afgewezen.

In zoverre de verwerende partij tot op heden heeft nagelaten om overeenkomstig artikel 4.7.23, §3, eerste lid VCRO aan de tussenkomende partij, als de indiener van het beroep, een kennisgeving van de stilzwijgende beslissing te bezorgen, heeft de termijn waarbinnen men zich bij de Raad in rechte kan verzetten tegen een dergelijke stilzwijgende beslissing, nog geen aanvang genomen.

De Raad merkt op dat indien de stilzwijgend afwijzende beslissing, die het gevolg is van het laattijdig handelen van de verwerende partij, het voorwerp uitmaakt van een vernietigingsberoep bij de Raad en indien deze beslissing vernietigd wordt, de Raad een hersteltermijn kan opleggen bij toepassing van de op dat ogenblik toepasselijke regelgeving. De hersteltermijn die op vandaag vervat ligt in artikel 37 DBRC-decreet is daarbij op te vatten als een termijn van orde. De

kwalificatie als termijn van orde hangt overigens samen met de bevoegdheid van de Raad om op basis van artikel 38 van het DBRC-decreet een dwangsom op te leggen bij het verstrijken van de opgelegde hersteltermijn. Een dergelijke bevoegdheid was nog niet in voege op het ogenblik dat de bepalingen met betrekking tot de hersteltermijn vervat lagen in de VCRO.

3.

Met betrekking tot de prejudiciële vraag stelt de Raad vast dat deze zonder voorwerp is geworden. Immers volgt uit het voormeld cassatiearrest, zoals reeds gesteld, dat de termijn om een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep, alleen kan afwijken van de duur van de in het toen geldend artikel 4.7.23, §2, eerste lid VCRO bepaalde vervaltermijn, maar niet van de aard ervan. De Raad is dan ook van oordeel dat de door de tussenkomende partij geschetste hypothese zich niet voordoet zodat de ingeroepen artikelen 10 en 11 van de Grondwet klaarblijkelijk niet geschonden worden. De prejudiciële vraagstelling aan het Grondwettelijk Hof wordt bij toepassing van artikel 26, §4, 2° van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof van 6 januari 1989 afgewezen.

4.

De Raad besluit dan ook dat de verwerende partij de bestreden beslissing genomen heeft buiten de haar in voormeld vernietigingsarrest opgelegde vervaltermijn waardoor de bestreden beslissing aangetast is door bevoegdheidsoverschrijding.

Het middel is gegrond.

VII. KOSTEN

Met toepassing van artikel 4.8.28, §2 VCRO legt de Raad de kosten van het beroep ten laste van de partij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt. De Raad verwerpt het verzoek van de verwerende partij om de kosten ten laste te leggen van het Vlaams Gewest. Artikel 4.8.28, §2 VCRO bepaalt dat de kosten ten laste gelegd worden van de procespartij die ten gronde in het ongelijk wordt gesteld en het Vlaams Gewest is geen procespartij.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Wouter D'HONDT is ontvankelijk.
2. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 2 oktober 2014, waarbij aan de tussenkomende partij de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een passiefwoning, met uitsluiting van de aanleg van een kleinschalige windturbine op een perceel gelegen te 9550 Herzele, Gentweg 9A, met als kadastrale omschrijving afdeling 8, sectie D, nummer 0014.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 550 euro, ten laste van de verwerende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 21 maart 2017 door de vierde kamer.

De toegevoegd griffier,

De dienstdoende voorzitter van de vierde kamer,

Chana GIELEN

Marc VAN ASCH